

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ।

ਫਾਲਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੁਲਾਤ, ਜੇ. ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, -ਅਪੀਲੈਂਟ।

ਬਨਾਮ

ਐਲ. ਬਿਕਰਮ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ,

1951 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 47

1958 ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਅਤੇ 50 —ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੇ ਬਦਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 30 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮਿਤਕ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ—ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟਰਾਂਸਫਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਬਣ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ-ਟ੍ਰਾਂਸਫਰੀ ਅਦਾਲਤ—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ—ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਆਰਡਰ, 1941—ਪੈਰਾ 4—ਕਾਰਜ ਦਾ ਘੇਰਾ—ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ... ਦਾ ਉਦੇਸ਼।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ

ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਤੇ ਦੁਕਵੇਂ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੋਰਟ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਅਤੇ ਸਹੀ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਂ ਹੀ ਦੁਕਵਾਂ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਜੋ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਗਿਣਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇੰਡੀਅਨ ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਸ (ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਦੇ ਉਪ ਪੈਰਾ (1) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰੇਗੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ

ਸ਼ਾਸਨ. ਵਿਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੈਨਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ।

ਹੋਬਲ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ 18 ਨਵੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਰਾਏ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਬਲ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਲਸ਼ਾਅ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 30 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 2 ਜਨਵਰੀ, 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਬੈਂਕ ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਐਸ ਡੀ ਬਾਹਰੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜੇ.ਐਨ. ਸੇਠ ਅਤੇ ਆਰ. ਸੱਚਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.—1951 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 47 ਅਤੇ 1951 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 48 ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਹਨ।
ਉਹੀ.

1951 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 47 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪ੍ਰੋਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ, ਨੇ ਰੁਪਏ ਲਈ ਮੋਰਟੇਜ ਡਿਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਵਿਰੁੱਧ 31 ਅਗਸਤ 1936 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ 30,000 ਰੁ. ਬੈਂਕ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 39, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ "ਬਟੀਆਈ^ਹੋਰ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਬੈਂਕ ਨੇ ਫਿਰ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਉਸ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। 1943 ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 18 ਜੂਨ, 1943 ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਨੇ ਫਿਰ 3 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ।

ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜਿਵੇਂ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਰਥ-
ਜਦਕਿ. ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ 7 ਵੀਂ ਲਿਮਿਟਡ ਫਰਵਰੀ 1947 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ- »• ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕੈਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 8,824-12-4¹
ਫਰਮਾਨ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਬਕਾਇਆ ਵਜੋਂ। ਕਾਨੂੰਨੀ
ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੇ 20 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ। ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-
ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਜਿਸ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ
ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ

20 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹੋਰ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਸੀ। ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ 6 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 50, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ 21 ਮਈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, 1948, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਬੈਂਕ ਲਾਹੌਰ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 12 ਮਾਰਚ, 1948 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 21 ਮਈ, 1948 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਬਸੰਤ ਲਾਲ ਮਲਹੋਤਰਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਅਤੇ 15 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

1947, ਜੋ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ

ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧੀ ਪੰਜਾਬ ਕੇ. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਐੱਨ
ਲਿਮਿਟਡ ਬੈਂਕ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ v- 1951 ਦੀ ਪਹਿਲੀ
ਅਪੀਲ ਨੰ. 47)।

ਐੱਲ. ਬਿਕਰਮ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. 1951 ਇਹ
ਹਨ। ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ, ਨੇ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਮਨੀ ਡਿਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਪਿਆਰੇ
ਲਾਲ ਵਿਰੁੱਧ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1934 ਨੂੰ ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ 24,065-
10-0 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 39, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੂੰ
ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1942 ਨੂੰ
ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੈਂਕ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1945 ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ
ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 6,923-8-0 ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਬਕਾਇਆ ਵਜੋਂ ਸਿਪਾਹੀ (ਮੁਕੱਦਮੇ)
ਐਕਟ, 1925 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ, 1 ਮਾਰਚ, 1946 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ
ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਕਰਮ ਲਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ
ਸਰਗਰਮ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1947 ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ
ਬਾਅਦ ਇਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕੇ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ
ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ
ਉਹੀ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ
ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 1 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ
ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕੇ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ
ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ
1951 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 48 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਹ ਤੱਥ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਨ-- (I)
ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੀ ਬਦਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੀ
ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ
ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ।

ਤਬਾਦਲਾਕਾਰ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ (2) ਕੀ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਕੇ-ਰੀ ਇੱਕ ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ
ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਬਾਅਦ ਲਾਹੌਰ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ tion
ਅਗਸਤ, 1947, ਯੋਗ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ
ਬਾਅਦ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਲਾਹੌਰ ਕੋਰਟ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ।
ਧਾਰਾ 50, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ
ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ
ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 50, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਤਹਿਤ
ਕੋਡ, ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ

ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 39, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਦਾਲਤ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 42, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ Q1 ਨੇ ਡਿਪ੍ਰੀ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 40, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗੀ। ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 22(2), ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 41, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਡੀ ਕ੍ਰੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 146, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 22 ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਮਲੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਰਾਂਸ ਫ੍ਰੀ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। *ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕ ਆਫ ਅੱਪਰ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਟਿਡ, ਲਖਨਊ (1)*:- ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕ ਆਫ ਅੱਪਰ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਟਿਡ, ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਤੱਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਰਿਹਾ :-

“ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਦਲੀ ਲਈ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿਊਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਬਦਲੀ ਟਿਊਸ਼ਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਡਿਕਰੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨੁਕਸ

(1) 1928 ਪੀ.ਸੀ. 162

ਮੁਆਫ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਿਸ ਧਿਰ ਨੇ ਜੀ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ,
ਜੇ.

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ *AS ਮੈਟਲ ਮਾਰਟ ਬਨਾਮ ਦ ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (1)*, ਕਿ y- ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ "ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ"

ਸੈਕਸ਼ਨ 50 ਨੂੰ "ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ" ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ¹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਇਮਪਲੋਡ ਐਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਟਰਾਂਸਫਰੀ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“*****

(1) ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋ

ਬੰਗਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤ, ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ (ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਬਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ।

(1) 1954 ਪੈਪਸੂ 115

ਜੇਕਰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਉਕਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਜੋ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕੋਲ ਸਨ।

ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖੇ ਜਾਣ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਦੇ ਅਪੀਲਾਂ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 47 ਆਫ 1951(1 ਅਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 48 ਆਫ 1951) ਦੇ ਤੱਥ ਰੈਫਰਿੰਗ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਹੌਰ ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1951 ਦੇ EFA ਨੰਬਰ 47 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 30,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। 31 ਅਗਸਤ, 1936 ਨੂੰ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਅਧੀਨ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ 22 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ, 1943 ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ 18 ਜੂਨ, 1943 ਨੂੰ 18 ਜੂਨ, 1943 ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। 3 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਨੂੰ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵਜੋਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ

ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਟੀ-^੯ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਕੋਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ 7 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1947, ਪਰ F- ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। 8,824-12-4 ਜੋ ਕਿ ਸੀ -----

ਬਕਾਇਆ, ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ। ਮਈ, 1947 ਦੀ 20 ਵੀਂ ਦੁਆ ਜੇ - ਨੂੰ, ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਡੀ ਕ੍ਰੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੂਲ ਅਦਾਲਤ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ 20 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੇ ਨਵਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ 6 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 21 ਮਈ, 1948 ਨੂੰ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਬੈਂਕ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਡੀ. ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 12 ਮਾਰਚ, 1948 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 21 ਮਈ, 1948 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵਜੋਂ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਸੰਤ ਲਾਲ ਮਲਹੋਤਰਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਕੇ- ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਫਾਂਸੀ 2 ਜਨਵਰੀ, ਲਾਲ ਲਾਲ 1951 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਆਰਾ ਜੇ - ਲੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਰਫ ਤੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, 1951 ਦਾ EFA 47 ਦਰਜ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ (1951 ਦਾ EFA 48) ਵਿੱਚ ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਨੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1934 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ 24,065-10-0. ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ, ਲਾਹੌਰ। ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਵੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਤਹਿਤ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1942 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਬੈਂਕ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1945 ਨੂੰ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1945 ਨੂੰ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਸਲ ਰਕਮ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 6,923-8-0 ਬਕਾਇਆ ਫਿਰ ਫਰਮਾਨ ਅਪੀਲ ਬਕਾਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ 1 ਮਾਰਚ, 1946 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਸੋਲਜਰਜ਼ (ਲਟੀਗੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ 1925 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ (ਮੁਕੱਦਮਾ) ਐਕਟ। ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1947 ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ (ਪੰਜਾਬ ਕੇ-ਆਪ੍ਰੋਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਅਤੇ ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਫਰਮਾਨ) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। . ਇਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਹਿ- ਜ਼ਿਕਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਿਖਰ ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ - ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ 1 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ

ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ

ਗਿਆ ਸੀ,

ਦੁਆਰਾ ' ਜੇ ' ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ , ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 21 ਮਈ, 1948 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਬੈਂਕ

ਲਿਮਿਟਡ ਦਾ। ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕੋਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਬੂਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ., ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 18 ਨਵੰਬਰ, 1955 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਕੇਸ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ: -

- (1) ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ
- (2) 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਰਭਰਤਾ ਸਿਰਫ ਉਪ-ਪੈਰਾ (1) 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ) ਆਰਡਰ ਦੇ A 4 ਦੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ (3) 'ਤੇ ਨਹੀਂ। 1947. ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦਾ ਪੈਰਾ 4 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"4. ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਅਤੇ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ।

ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਸਾਮ ਤੋਂ ਪੂਰਬੀ ਬੰਗਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ 1947 -

(1) ਬੰਗਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਜਾਂ * ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ (ਇੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੁਰੰਤ ਲੰਬਿਤ ਹਨ, ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਅਸਾਮ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਉਕਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਜੋ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕੋਲ ਸਨ;

(2) ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ; ਅਤੇ

(3) ਦੋਵਾਂ ਡੋਮੀਨੀਅਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ "ਉਕਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "

ਉਪਰੋਕਤ ਵਰਣਿਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸੀ। ਭਾਵ, 15 ਅਗਸਤ, 1947। ਪੈਰਾ 4(1) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ - ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਆਰਡਰ, 1947,

ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਰ ਲਈ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ- ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪੁਰ j abc o। ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਕੋਰਟ ਲਿਮਿਟਡ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, '1' ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ 15 ਅਗਸਤ 1947 ਦੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤ.

ਇੰਡੀਅਨ ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਸ (ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੋ ਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੇ

ਪੈਰਾ 4 ਦੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ (1) ਅਤੇ (3) ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤਸਵੀਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਪੈਰਾ (3) ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ ਪੈਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਕਮ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰੇਗੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ ਦਾ ਧਾਰਕ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ

ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ. ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 50, ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਹੁਕਮ-ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਹੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਫਾਂਸੀ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਪੇਰੈਟ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਇਹ ਸਥਿਤ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੇਰੈਟ ਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੂਲ ਅਦਾਲਤ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਟੇਟਿਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ। .

ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। *ਕੁਮਾਰ ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕ ਆਫ ਅੱਪਰ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਟਿਡ (1)* ਵਿੱਚ , ਧਾਰਾ 50 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਤਭੇਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ,

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਮਿਤਕ ਜੱਜਮੈਂਟ ਦੇਣਦਾਰ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੰਚਾਲਨ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਫ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਮਧੂ ਸੂਦਨ ਸਿਰਕਾਰ (1), ਅਮਰ ਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਗੁਰੂਪ੍ਰਸਨੋ (2), ਅਤੇ ਸਵਾਮੀ ਨਾਥ ਅਈਅਰ ਬਨਾਮ ਵੈਦਿਆ ਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: -

ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰਦੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ; ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਘੋਰ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਵਿੱਚ, ਬੇਗਮ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਬੁਲਾਕੀ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ (4), ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਮਧੂਸੂਦਨ ਸਰਕਾਰ (1) ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਿਤਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਬਦਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 99 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐੱਸ.

- (1) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 22 ਕੈਲ. 558
- (2) ILR 27 ਕੈਲ. 488
- (3) ILR 28 ਸੈਡ. 466
- (4) ਏਆਈਆਰ 1926 ਲਾਹ. 34

ਮਰਹਮਤ ਹੁਸੈਨ ਬਨਾਮ ਅਵਧ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 50(1) ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਇੰਦਿਆਂ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿੱਚ

ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਦਾ ਹੈ

ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਮਯੂਸੂਦਨ ਸਿਰਕਾਰ (2) ਅਤੇ ਕੁਮਾਰ ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕ ਆਫ ਅੱਪਰ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਿਟਡ (3)। ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿਊਰ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੈਨਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ। ਜੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਡੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡ ਸ਼ਿਪਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ-ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਲਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1931 ਏ.ਯੂ. 320

(2) ILR 22 ਕੈਲ. 558

(3) ILR 3 ਕਿਸਮਤ 314 (PC)

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ²⁴⁴⁷ ਗਏ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਡੀਸੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਰੋਟ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕਾਰਵਾਈ. ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿ. ਬਸਦੇਉ ਭਗਤ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡ ਨੇ ਕੁਮਾਰ ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਬਨਾਮ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਅੱਪਰ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਖਿਆ: -

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਨਿਯਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 50, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡ ਸ਼ਿਪਜ਼ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਇਤਰਾਜ਼ ਜਾਂ ਫਾਂਸੀ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਾਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਮਲ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1937 ਪੈਟ. 239

(2) ILR 3 ਲਖਨਊ 314

ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਫਾਂਸੀ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ - ਸਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਨਿਯਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਨਿਯਮਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਬਰਕਰਾਰ ਹਨ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟਨਾ ਕੇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕੇ ਕੇ ਕੇ ਐਮ ਮੁਬਕਰੱਪਨ ਚੇਟੀਯਾਰ ਬਨਾਮ *PST ^ਸੇਲਾਮੀ ਅਚੀ* (1)। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ *ਕੁਮਾਰ ਜੰਗ ਬਨਾਦੁਰ ਬਨਾਮ ਬੈਕ ਆਫ ਅੱਪਰ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ* (2) 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਦੁਆਰਾ ਨਿਜ਼ੀਠਿਆ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਰਮਾ ਦੇ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਮਾ ਦੀ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ 1936 ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਬਰਮਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰਮਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਕਤੂਬਰ, 1936 ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। 21, ਨਿਯਮ 10(ਏ) ਕੋਡ ਆਫ ਕੈਵਿਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਰਮਾ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ - ਅਦਾਲਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਦੀ

ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰਨਾਲ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਮਿਆਦ ਮਿਆਦ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1937 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਵਿੱਚ ਅਮਲ

(1) A.I.R. 1938 Rang. 385

(2) I.L.R. 3 Luck. 314

ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ- ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ 19 ਮਈ, 1937 ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਬਰਮਾ ਦੀ ਅਲਹਿਦਗੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1937 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਫਰਮਾਨਧਾਰਕ ਨੇ 19 ਮਈ, 1937 ਨੂੰ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰੰਗੂਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਬਰਮਾ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ *S. S. ਸਈਦ ਉਲ ਹਾਮਿਦ ਬਨਾਮ ਫੈਡਰਲ* 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ।

ਇੰਡੀਆ ਅਸ਼ੋਰੈਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ (1)। ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਸਥਿਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ) ਆਰਡਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਅਤੇ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਆਰਡੀਨੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਲੰਬਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਜੱਜ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ।, 1947. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਏਐਸ ਮੈਟਲ ਮਾਰਟ ਬਨਾਮ ਦ ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ, ਅੰਬਾਲਾ (1) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਟਰਸਟੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਸਦੇਓ ਭਗਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਹੀ ਇਕੋ-ਇਕ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਵਿਧੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਹੀਂ।

ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਵੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ: -

ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤਬਾਦਲਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1954 ਪੈਪਰ 115 "
 (2) ਏਆਈਆਰ 1937 ਪੈਟ. 239

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

2450

PUNJAB SERIES

[VOL. XI

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ